

der ere opregnede, og i det 3die Stykke staar der, at, naar de findes toirede eller græssende under Bevogning paa det til Veien hørende Terrain, skulle de optages — altsaa, naar de græsse uden Bevogning, ere de frie. Jeg foretrak derfor Lovforslagets § 11, første Stykke, fremfor Vindringsforslaget. Det gjør mig ondt, at jeg har maattet være saa udførlig med Hensyn til dette Punkt. — I Slutningen af Vindringsforslaget Nr. 22 findes følgende Stykke: „Enhver Veifarende er derhos berettiget til at optage de Tyr, som staa toirede paa Veien eller det til Veien hørende Terrain“. Jeg kan tildeels gaa med heri, skjøndt jeg har nogen Betænkelighed derved; men jeg tror, at det er en Ret, der saa godt som aldrig vil blive benyttet. Folk, der komme fjørende, have Andet at baretage end at give sig af med at optage Kreaturer. Jeg skulde derfor være meget tilbøielig til at stemme for det Forslag, der er stillet af den 2den Landsthingsmand for 9de Kreds (Estrup), hvorefter enhver Veifarende skal være berettiget til at løse de Tyr, som findes toirede paa Veien eller saa nær ved Veien, at de kunne naa ind paa den. Denne Bestemmelse kan vistnok fortolkes paa den praktiske Maade, at man skærer Toiret over, og det er den eneste probate Maade til at forhindre Folk i at toire deres Kreaturer paa Veien. — Naar jeg derefter gaar over til Mindretalsforslaget under Nr. 23, kunde jeg ønske at sammenholde det med Udvalgets Flertalsforslag under Nr. 28. Det forekommer mig, at disse to Forslag hænge noget sammen. Naar man overveier Spørgsmaalet om Veifred, er det jo navnlig to Faktorer, som der gjøre sig gjældende, nemlig: hvad er nødvendigt for, at den Veifarende kan komme frem, forat han ikke skal hindres paa Veien? Og hvad er nødvendigt for at Veien ikke skal tage Skade. Naar man nu spørger ganske i Almindelighed: Er det en Hindring for den Veifarende, at der gaar et løst Kreatur paa Veien, saa er Besvarelsen heraf virkelig meget tvivlsom. Men ihvorvel jeg ingenlunde tager Sagen fra det strenge Politimesterstandpunkt, som det ærede Medlem bag ved mig (S. Pedersen) bad os om ikke at stille os paa, er jeg dog tilbøielig til, naar

man overhovedet skal have Veifredsbestemmelser, at sige: Saa kan der ikke godt finde Undtagelser Sted; thi disse Undtagelser, der overlade til et særligt Skøn at bedømme, om Færdsejen standses eller ikke, ere ikke gode i en Lov. Naar man derfor overhovedet turde sige: Toirede Kreaturer ere en absolut Hindring for Færdsejen, thi de kunne ligefrem spærre Veien, men løse Kreaturer gjøre Ingenting, thi de gaa afveien, saa kunde jeg nok gaa ind paa Vindringsforslaget Nr. 28; men naar man ikke tør det, saa tror jeg rigtignok, at det vilde være en meget fællig Bet at komme ind paa, at opstille saadan en enkelt Undtagelse, som Forslaget indeholder. Men, for endnu et Dieblik at blive ved Forslaget under Nr. 28, saa skjønner jeg som sagt ikke rettere, end at dette Forslag vil have den Virkning, som jeg nys antydede, at der for Fremtiden slet ikke bliver Spørgsmaal om Veifred for løsgaaende Kreaturer. Det er klart, at, saasnart denne Bestemmelse bliver Lov, ville alle Hegn ud til Veien forsvinde, og Politiet vil være magtesløst, naar det i ethvert Tilfælde først skal undersøge, om en Bet gaar gennem en Lod eller begrænses den saaledes, som det ved et Undercendringsforslag af det ærede 2det Medlem for 9de Kreds er foreslaaet at skulle hedde. Der forekommer mig ikke at være nogensomhelst Grund, hvorfor der skal være mere Ret til at lade sine Kreaturer gaa ned i Groften og ud paa Veien, fordi en Lod gennemskæres af en Bet, end fordi den begrænses af en Bet; saasnart en offentlig Bet nemlig er anlagt gennem en Lod, saa er det ikke længer een Lod; saa ligger der fremmed — offentlig — Eiendom imellem, og saa er der slet ikke Tale om at kunne betragte det som een Lod; det er to Lodder, som hver grænses til Veien. Det er vist ogsaa en Tanke, som af mangen Politimester er hædet meget stærkt, thi ellers vilde ethvert Spørgsmaal om Veifred falde bort. Saavidt mig bekjendt have efterhaanden de til Veiene grændsende Lodseiere i den Egn, hvor jeg har hjemme, alle hegnet deres Veistykker, i hvilket Tilfælde der i ethvert Fald ingen Grund er til at gjøre Forskjel paa, om Veien gennemskæres en Mark saaledes, at der findes een